Ч. 201 Середа 8 (20) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Цїсар в Каринтиї. — Процес о замах на републику. — Справа трансвальска).

Крім клюбів опозицийних скликано також клюб вірноконституцийної більшої посїлости на день 23 с. м. Того самого дня відбудуть також засїдане мужі довіря лївиці і тоді остаточно порішать справу висланя відпоручників на конференцию, скликану президентом дром Фухсом. — Доси не знати ще, чи Нїмцї скористають з запросин на конференцию, однако то певне, що представителї вірноконституцийної більшої посїлости возьмуть в нїй участь. З инших клюбів, як впевнюють, обішлють конференцию: сторонництво християньско-социяльне, ґрупа вільного союза, а бар. Хлюмецкий старає ся наклонити представителїв вірноконституцийної більшої посїлости. Полишили сь би ще в такім случаю: партия социяльно-демократична, Шенерерівцї і поступово-нїмецка. Шенерерівцї рішучо не прибудуть. Супротив того, як нинї справи уложили ся, парлямент буде пізнїйше скликаний нїж первістно було намірено, бо конференция скликана дром Фухсом протягне ся довше, коли очевидно не розібє ся від разу. — Словіньска часопись Slovenec подає кілька цікавих вісток о послїднїй ради кабінетовій. Після донесень тої часописи, була на дневнім порядку ради мінїстрів також справа заповідженої конференциї. Правительство гадає, що і та нова проба помиреня не удасть ся. Супротив того мінїстри радили над дальшим поведенєм правительства.

Як доносять, Цїсар зараз по приїздї до Целовця, велїв здати собі справу з дотеперішного ходу маневрів, котрі мали бути дуже цікаві і виказали велику витревалість войска. Найзамітнїйший був марш дивізиї піхоти через гори Таври. Войско легко уоружене маширувало по снїгу і при сильнім морозї на висоті звиж 2000 метрів. Денно ішли войска по 30 кільометрів, а ночували під голим небом. Особливо визначив ся полк тирольских стрільцїв.

Вчера розпочав ся в Парижи, в палатї люксембурскій процес о заговір против републики. Перед трибуналом відчитав ґенеральний прокуратор обжаловане, в котрім звернув увагу на розрухи в р. 1898 і 1899, уложені з гори і стремлячі до зміни істнуючої форми правлїня. Обжаловане дїлить розрухи і тих, котрі їх починали, на дві ґрупи, а то: патриотичної лїґи, котра хотїла теперішний лад заступити републикою, в котрій мав би голос цїлий нарід і на ґрупу лїґи антисемітскої, що лучить роялїстів і бонапартистів для викликаня революциї. Крім того містить обжаловане переписку між поодинокими комітетами, обговорюючу переведене замаху, уставлюване барикад і переписку між кн. Орлеаньским а єго сторонниками. Вкінци вичисляє обжаловане розрухи. Ґенеральний прокуратор просить трибунал о зарядженє слїдства против 22 обжалованих. По відчитаню того обжалованя уконституовав ся сенат як карний трибунал. — Парискі часописи розписують ся з нагоди того процесу о кн. Орлеаньскім, котрого місце побуту нікому тепер не звістне. Радикальні часописи здогадують ся, що князь сидить замкнений разом з Гереном, котрий ще й доси не вийшов з своєї „кріпости" і не піддав ся полїциї.

Відповідь Трансвалю на послїдне письмо Чемберлена має такий зміст: Трансваль годить ся на утворене комісиї для уложеня нової реформи виборчої, а натомість відкидає жадане Анґлїї, аби чужинцям по 5 лїтах побуту в краю надати право горожаньства. Трансваль відкидає дальше жаданя Анґлїї, аби часть мандатів до трансвальского парляменту надати анґлїйским властителям копалень золота та щоби в урядах, школах і в парляментї зрівнано анґлїйский язик з голяндским. Відтак годить ся на скликане конференциї і горячо бажає мирового суду. Вкінци висказує відповідь надію, що Анґлїя вдоволить ся тими уступками і не поставить вже більше таких тяжких і безвзглядних предложень. — Та відповідь наробила величезного гамору в Анґлїї. Всї часописи доказують, що Трансваль не приймив нї одного жаданя анґлїйского, що обидив цїлий анґлїйский нарід і пруть правительство до війни.

Новинки.

Львів дня 19-го вересня 1899.

— **Львівска школа торговельна**, котра буде відкрита вже дня 1 жовтня, буде мати поки-що лиш перший рік, а до неї буде прилучена доповн-

53)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

ГЛАВА СЕМА.

Небезпечний союз.

По полудни того дня, коли ґраф Реджінальд був з візитою у Віктора Керрінґтона, запукав той до дверий в двірку Гільтон. Мороз був взяв знову, і сим разом досить острий. Упав був великий снїг; город доокола помешканя панї Дурскої, що подобав на парк, виглядав з своїми делїкатними зарисами галузя, вкритого снїгом і біленької, филеватої мурави, як би який зачарований город в казцї.

Він запукав до дверий і чекав. Жінка, що виглянула з хатчини воротаря, сказала єму, що ледви чи він о сїй порі буде міг поговорити з панею Дурскою; але він мимо того зайшов до помешканя.

Було вже около 4 годин по полудни; але Павлина рідко коли виходила о сїй порі із своєї комнати.

Віктор Керрінґтон знав то так само добре, як і тота жінка в хатчинї воротаря, але він мав не лиш з нею поговорити. Розходило ся ще о когось другого, о скромну товаришку вдовицї.

Двері отворив Карльо Тоас, Павлинин курер і майордомус. Чоловік той подивив ся на гостя недовірчиво.

— Моя панї не приймає о сїй порі нікого — сказав він.

— Я вже чув, що она о так вчасній порі не приймає гостий — відповів Керрінґтон — але що я приходжу здалека і хочу поговорити з нею у важній справі, то може зробить виимку для мене. — Сказавши то, виймив він свою візитову карту та написав на нїй олївцем слїдуючі слова:

„Прошу, панї, прийміть мене ласкаво. Приходжу у важній справі, котру годї відкладати. Коли не приймете мене аж до часу Вашої обідної пори, то я буду чекати".

Іспанець впустив Віктора до приймальної, де в день зимою було досить холодно і виглядало непривітно. В тій комнатї, крім великого фортепяна, не було видко анї слїду якоїсь жіночої дїяльности; она виглядала зовсїм так, як би лиш була на то, щоби тут приймати гостий. Анї тепла, анї домашної вигоди тут зовсїм не було.

Керрінґтон чекав тут досить довго. Вже гадав, що служба не передала єго просьбу панї, коли двері отворили ся і увійшла панна Брюер.

Она подивила ся на гостя слїдячим поглядом, і не спускаючи з него своїх зелено-сїрих очий, підійшла з легонька до него.

— Панї Дурска мала через цїлий день нервовий біль голови — сказала она — і ще доси не встала. Она обідає аж пів до семої. Коли Ваша справа дїйстно якась важна і Ви схочете аж до тої пори зачекати, то она Вас тогди прийме дуже радо.

— Моя справа дїйстно важна і я зачекаю охотно аж до тої пори — відповів Керрінґтон. — Коли же панї Дурска поки-що не може мене приняти, то я скористав би охотно з нагоди і поговорив би з Вами, панї, — сказав він дуже чемним голосом — розуміє ся, лиш в такім случаю, коли Ви чим иншим не занятї.

— Я не маю так що робити — відповіла панна Брюер холодно і рівнодушним тоном.

— Я хотїв би поговорити з Вами в однїй дуже важній справі — говорив Керрінґтон дальше — і менї здає ся, що можу супротив Вас бути зовсїм отвертим. Справа, котру маю на думцї, дотикає інтересів панї Дурскої, а я маю всяку причину припускати, що Ви для єї інтересів вповнї щирі.

— А для когож мала би я бути щира, як не для панї Дурскої? — сказала на то панна Брюер і усьміхнула ся гірко. — Панї Дурска єсть одинокою приятелькою, яку маю на сьвітї. Я знаю єї ще від дитини, і гадаю, що она мене трохи навидить, і так привикла до мене, як до того мебля, котрого би їй не ставало, як би єго позбула ся.

— Ви робите кривду своїй приятельцї — відповів Керрінґтон. — Она має всяку причину бути для Вас щиро прихильною, і я майже не сумнїваю ся, що так єсть.

— Звідки Ви маєте право о тім сумнївати ся або несумнївати ся? — відозвала ся панна Брюер. Ви не знаєте Павлини Дурскої — я єї знаю. То жінка, котра в цїлім своїм життю не цїнила нїчого, лиш дві річи — гру в карти і рулєта, і любов свого негідного приятеля, ґрафа Реджінальда Еверстронґа.

няюча школа торговельна. Науковий плян тої школи вже затверджений, а тимчасовим управителем тої школи іменований п. Антін Павловский, професор державної школи промислової в Чернівцях. Висша школа торговельна буде мати чотири кляси і звичайних та надзвичайних учеників. Звичайні ученики мусять мати окінчену школу середну. Оплата шкільна 20 зр. річно.

— **Преосьв. епископ Шептицкий** виїзджає завтра до Станіслалова. На стрічу Владиці виїде один з крилошан станіславівских і повитає его в Єзуполи разом з тамошним духовеньством. На двірци в Станіславові повитають Владику: гр. кат. капітула, депутация руских міщан міста Станіслалова, котра подасть ему хліб і сіль, маршалок повітовий, бурмістр і представителі властий. На улици Сапіги буде виставлена тріюмфальна брама, при котрій повитає Преосьвященного духовеньство епархіяльне, а бурмістр яко господар міста повитає его хлібом і сілю. Тут також будуть дожидати епископа представителї капітул римо- і вірменокатолицкої, рада міста, кагал, братства і пр. По повитаню відбуде ся процесия до рускої катедральної церкви, а відтак похід до епископскої палати при Липовій улици, де Владика з балькона поблагословить вірних. На другий день будуть представляти ся Владиці репрезентанти властий і урядів.

† **Гр. Володимир Дідушицкий,** чоловік вельми заслужений для краю, свого часу посол і маршалок соймовий, основатель музея імени Дідушицких у Львові, член многих товариств наукових, тайний радник і член палати панів, властитель кількох ордерів цісарских і заграничних, помер вчера, в понеділок о 10-ій год. рано в своїй маєтности в Потурици коло Бродів. Покійник уродив ся в 1825 р. і своїми трудами на поли науковім, економічнім і промисловім зискав собі славу в цілім краю. Похорон відбуде ся в Зарічу під Ярославом в суботу дня 23 с. м. о 10-ій год. рано. По заупокійнім богослуженю в рускій церкви в Потурици відвезуть тіло дня 24 с. м. о 10 год. рано на дворець зелїзниці до Сокаля.

— **Коли дїти ходять на польоване.** Страшна пригода стала ся в Бориславі, а причина еї в тім, що малим дітем позволено іти на польоване. До „Kurjer-a" дрогобицкого доносять именно, що сини паньства Воляньских в Бориславі 7-лїтний Лев і 12-лїтний Осип вибрали ся дня 3 с. м. з рушницею до ліса на дикі голуби Несполювавши нїчого вертали домів, а побачивши голуба на даху дому Бльоха, так малі хлопці запалили ся, що Левко вилїз на дах, а Осипови на долинї не стало вже терпцю і стрілив до голуба, але так нещасливо, що цїлий набій шроту пішов Левкови в лице і разом з вибитими зубами та вирваним язиком застряг в мозку. Можна собі подумати розпуку родичів, коли їм принесено до дому неживого сина, котрого убив рідний брат. Отгак буває, коли діти ходять на польоване і коли дома нїхто не уважає на то, щоби дїти не брали до рук нїякого оружия, а тим більше рушниць та пістолетів або фльобертів і револьверів.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Меліорация і капітал меліорацийний. (I.) Меліорация то слово латиньске і сим називаемо поліпшенє ґрунту (melior — значить: „ліпший"). Щоби якийсь ґрунт давав більше пожитку, можна его поліпшити уживаючи до того праці і гроший (капіталу). З другої же сторони можна ґрунт так само винищити. Поліпшити можна ґрунт або хвилево (н. пр. через погноєне) або тревало, так, що то поліпшене позістане на довгі роки, а може навіть і на завсігди (н. пр. осушене ґрунту). Тревале поліпшене ґрунту може мати лиш тогди економічне значінє, коли збільшений пожиток з ґрунту буде бодай покривати ужитий на то капітал. Щоби же меліорация могла покрити капітал, то она мусить бути така, щоби не лиш поправила доброту землї, але і зробила ґрунт таким, що до господарки на тім ґрунтї можна би ужити більшого капіталу рухового. Капітал ужитий на меліорацию стає ся недвижимим і показує ся яко капітал основний (або закладовий) в більшій вартости ґрунту. При тім однакож треба і на то памятати, що більшу вартість землї можна аж тогди добре використати, коли можна ужити більшого капіталу рухового і розширити будинки господарскі. Ту часть капіталу ґрунтового, котра містить ся в меліорациї, числить ся звичайно окремо і визначує ся для неї не лиш процент і кошт удержаня меліорациї, але також і відповідно високу амортизацию. Цілий капітал ужитий на меліорацию ділить ся на тілько частий, кілько літ має меліорация, служити і кождого року відшибає ся (сплачує ся) часть того капіталу, аж він з часом зовсїм виплатить ся.

— Зерно на насінє. Кождий господар повинен вже тепер памятати на то, щоби що найкрасше зерно не продавати, але лишити собі его на засів. Важною річию для господаря єсть, знати, яке іменно зерно годить ся найліпше до засіву. Отже довголїтні досьвіди поучили, що: 1) чим більший колос, тим більше зерно; 2) чим більше зерно, тим оно в засіві видатнійше. Длятого можна прилагодити собі на засів зерно або в той спосіб, що вибирає ся що найбільше колосє, а з него знов що найбільше зерно, або що просто по вимолоченю сортує ся зерно машиною і в той спосіб вибирає з него що найбільше зерно. Перший спосіб вимагає дуже богато часу, другий спосіб вимагає знов машини до сортованя. Для малих господарів і один і другий спосіб єсть досить недогідний. Отже найліпше змолотити збіже, вичистити его добре і коли вже не можна инакше, взяти ся з цілим домом до вибираня самого найдороднійшого зерна. Вибране тим способом зерно, хоч би его й мало було, треба відтак сїяти окремо, а з него буде ся мати нарік більше доброго зерна на засів. Взагалї треба дивити ся на то, щоби придбати собі до засіву такі роди збіжа, котрі в якійсь сторонї найліпше удають ся.

— Коли копати бараболї і як прятати? Прятати бараболї треба тогди, коли они зовсїм доспіли. Недоспілі бараболї суть для здоровля шкідливі, бо мають ще за богато в собі отруї т. зв. солянїни, а відтак не держать ся добре через зиму в пивницях і ямах, гниють борзо. Чи бараболї вже доспіли, пізнає ся по тім, що коли виймити корчик бараболь з землї і потрясти ним легко, бараболї зараз відривають ся. — При прятаню бараболь на зиму треба зважати на то, щоби уникнути того всего. від чого она може зіпсувати ся. Насамперед треба вибрати всї покалїчені надгнилі бараболї; бараболь вогких і копаних в дощ не треба закопувати, не осушивши їх

— Або-ж она таки направду любить мого приятеля?

— Таже любить так, що той чоловік не варт того. Она би готова віддати за него все своє щастє. Жінки бувають дурні сотворіня, пане Керрінґтон, а Ви мужчини, добре робите, що їх собі легковажите.

— Ну, що менї до того, чи мій приятель варт чи не варт — сказав Віктор; — але я знаю, що паню Дурску любить мужчина, котрий варт серця кождої женщини — чоловік богатий, котрий би визволив еї з теперішного непевного положеня.

Керрінґтон вимовив сї послідні слова якось пиняво і нерішимо.

— З теперішного вужденного положеня, — сказала на то панна Брюер, — бо Павлина Дурска, що до свого становища в житю упала так глубоко, як лиш може упасти женщина, котрої житє розмірно було невинне.

— А она буде з кождим днем щораз глубше упадати — сказав Віктор. — Коли панї Дурка не послухає моєї ради, то не довго буде могла перебувати в Анґлії. В своїй вітчині не має чого сподівати ся, а в Парижи імя еї знеславлене. Отже що еї чекає?

— Руїна! — сказала панна Брюер коротко, — може голод! — Я знаю, що ми тут скінчили свою ролю, пане Керрінґтон. Не потребуєте нам пригадувати нашої нужди.

— Коли Вам пригадую, то лиш длятого, що маю надію, що я міг би Вам служити — відповів Віктор. Я знаю, що значить біда, панно Брюер. Вибачте, що Вас спитаю, а Ви знаєте?

— Чи я знаю, що біда значить? — віддозвала ся та бідна постара людина. — Я еї знаю від малої дитини. Чи може Вам розповісти мою історию? Я не люблю говорити о моїй молодости, але Ви затронули мою найприкрійшу згадку і я рада, що можу перед кимсь виговорити ся.

— Мене все інтересує, що Ви говорите, а хоч я чужий, то вірте менї, що інтересую ся щиро.

Шарльотта Брюер видивила ся остро на Керрінґтона, як би єму чогось недовіряла, а відтак нараз спитала:

— Чогож би Ви інтересували ся моєю судьбою?

— Бо я тої гадки, що Ви можете зробити менї прислугу — відповів Керрінґтон борзо. — Я Вам скажу правду, панно Брюер. Два сильні духи доказали в спілцї вже неодного. Я знаю, що з Вас великий дух, знаю, що Ви стоїте високо понад всякі жіночі пересуди і длятого хочу Вашої помочи і готов Вам удїлити моєї. Але Ви хотїли розповісти свою історию.

— Моя історія коротка і я еї борзо розкажу — відповіла панна Брюер енерґічно. — Я донька чоловіка, що колись належав до висших кляс, але відтак зледащів; але забула ті часи, так само як і він забув на них на довго перед своєю смертию. Мій батько пересидів послідних десять лїт свого житя у вязници і помер там, а там перебула і я мої дитинні лїта. Я вийшла з тої вязници, щоби дістати ся до иншої, до одного пансіонату, де була служницею і попихачкою богатих міщаньских доньок, що мали колись дістати в спадщині маєтки по милярях, фабрикантах полотна та торговельниках вугля. Там перебула я шість лїт. Нїхто не журив ся тим, чи я бідую чи паную. Я працювала як яка невільниця, рано вставала, пізно лягала, стратила молодість, здоровлє і красу — може будете сьміяти ся, пане Керрінґтон, але я була колись красна—за що то все? За хліб насущний та за образованє, щоби опісля мати спосіб до житя. Якісь далекі свояки обіцяли ся давати менї одіж; але я ціле моє житє не знала що значать красні суднї. Менї було вісімнайцять лїт, коли я вийшла з того інститута і знайшла собі на Континентї місце у батька Павлини Дурскої. Павлинї було тогди десять лїт і я стала еї вихователькою і товаришкою. Від тої пори я не розлучала ся з з нею; коли кого люблю, то я еї.

— Дякую Вам за Вашу щирість — сказав Віктор. Для мене важна річ то знати, бо я скорше буду міг станути Вам в помочи. Отже можу припускати, що Ви лиш одній Павлинї Дурскій прихильні.

— Авжеж, що так.

— Отже можу також і то припускати, що Ви готові все зробити, щоби розбогатіти.

— І то можете.

— Ну, то поговорю з Вами тепер зовсїм отверто, панно Брюер. Поговорю з Вами як той, що Вам щиро прихильний і Вашій любій, але засліплений приятельці хоче зробити велику прислугу. Чи будемо ще могли якийсь час без перешкоди поговорити з собою, бо я би хотів зараз ясно і виразно висказати ся.

— Сюди нїхто не прийде, хиба що я би когось закликала — сказала панна Брюер. — Можете говорити свобідно і доти, доки схочете, пане Керрінґтон; але то Вам кажу наперед, що маєте перед собою особу, котра не вірить в нїчию безкористовну прихильність.

При сих словах розперла ся панна Брюер в кріслї а вираз еї лица став при тім зовсїм рівнодушний. Керрінґтона не зроло то анї трохи з пантелику і він говорив дальше:

— Я то виджу панно Брюер; але не гадайте собі, що мене кортить брати на себе без нїякої користи справу двох женщин в двозначнім положеню, котрі не мають нїякої опіки, а котрим грозить сумний конець. Я стремлю до цїли, котру постановив собі осягнути. Дві дороги менї до неї отверті: одна обиджаюча, руйнуюча Вас і паню Дурску, друга у великій мірі зисковна. Я інтересую ся Вами обома; іменно панї Дурска подобає ся менї, хоч я не належу до тих, що еї подивляють. Для того волів би я вступити на ту другу дорогу

наперед. Бараболї зараз по викопаню найбільше пріють і пускають з себе вогкість; длятого вершки ям треба як найдовше лишати отвором і не присипувати землю, лиш вкрити соломою.

— Чому лїпше скопати землю в городї вже в осени? Насамперед скопавши землю в осени, не треба єї вже копати з весни, досить лиш заскородити граблями. З весни треба нераз довго чекати, заким можна копати, а тимчасом надходить иньша пильна робота. Земля скопана в осени, через то, що довший час виставлена на воздух, стаєсь урожайнїйша. Через скопане землї в осени нищить ся богато хробів, котрі сховали ся в землї, а при копаню знов їх викинуло ся на верх. Добре єсть в осени на скопану землю пускати дріб, котрий вишукує хроби і нищить їх. Наконець велика часть городових ростин любить відлежалу землю. Але може бути і так, що лїпше копати аж на весну, н. пр. тогди, коли земля ще перед зимою має богато вогкости в собі, бо тогди скопана в осени, через зиму набрала би в себе ще більше вогкости.

— Груда у коний єсть то хороба, котра прокидає ся найчастїйше в осени і з весни, коли то конї ходять найбільше в болотї і снїгу, і коли їм, заким їх введе ся до стайнї, ніг добре не пообтирає ся. Хороба розпочинає ся звичайно горячкою, одна нога або й більше, опухає; на шкірі роблять ся поперечні зморщки, она буває горяча і сильно червона, кінь зачинає хромати, шерсть в опухненім місцю їжить ся; около кождого волося роблять ся міхурцї, котрі відтак пукають і роблять рани. Коний з грудою не треба уживати до роботи, а вже нїяк в часї слоти, і треба дивити ся на то, щоби в стайни під ними було сухо. Груду треба лїчити так: Коли нога ще лиш опухнена, треба єї раз обмити лїтною водою і обтерти на сухо, а відтак мастити раз на день карболевою оливою (на 100 частий оливи дає ся 10 до 15 чистої карболевої кислоти). Можна також змивати водою з синим каменем (на 100 частий води 5 до 10 частий синього каменя). Або зробити так: запарити льняне насїнє кипятком, а коли вода від него згусне, вмочити в ню відповідно великий кусень грубого полотна і обвинути ним ногу, а відтак верх него навинути ще суху чисту шмату і так держати ногу в теплї. Оклад той треба зміняти три або й чотири рази на день. Коли-б показали ся міхурцї і болюче місце зачало материзувати, треба 15 ґрамів терпентини з одним жовтком, додати до того 120 ґрамів вапняної води і прикладати до рани, або заливати тим рану три рази на день. Коли би розранене місце не хотїло гоїти ся і що раз більше материзувало, треба засипати порошком з одної части синього каменя і 4 до 8 частий мілко потовченої і пересїяної дубової кори. Коли би творили ся глубші рани, то треба прикладати масть з 1 части густої терпентини і 2 частий меду. При тім треба купати ногу у водї з милом або в слабім лузї з попелу. —

Всячина господарска.

— Квашене рижків. Вибирає ся найкрасші рижки, обтинає ся корінцї, і коли они з чистого лїса, обтирає ся їх лиш чистим платком, коли же з піском і землею, то сполікує ся добре і ставить ся на решето, щоби стекли. Відтак крає ся цибулю в кружільця і укладає ся з неї верству на сподї діжечки (бочівки або більшого камінного слоя) і посипає ся солию. На то укладає ся верствою шапочки рижків, але до гори утятими корінцями, а на них знову верству цибулї з солию і так дальше, доки аж не наповнить ся цїла діжечка. Розуміє ся, що в скількости соли і цибулї треба знати міру, відповідну до скількости рижків. Рижки треба уложити як найщільнїйше. Відтак прикладає ся їх зверха чистим денцем, на котре ставить ся відповідно тяжкий камінь і лишає ся їх, щоби кисли. Рижки від соли пустять сок і будуть в нїм кисли, доки аж не стануть зовсїм квасні а ропа повинна їх зовсїм вкривати. Від часу до часу треба до них заглянути і очистити, щоби не кинулась плїснь, а коли укиснуть, треба їх відставити на холодне місце, щоби не перекисли. Квашені рижки держать ся довго, дають дуже добру страву на піст або приправу до мяса, цїнену високо навіть і на великопаньских столах. Можна їх також квасити і в оцтї так, як инші гриби, способом, який ми подали в „Добрих радах“; але квашені сим способом суть лїпші і смачнїйші. До ужитку треба їх добре сполокати в чистій водї і приправити сьвіжою цибулею, а хто любить і оцтом.

— Щоби чоботи не перемакали, треба так зробити: треба купити найлїпшої, мягкої парафіни, порізати єї на тоненькі кусники і вкинути до фляшки, наповненої до половини бензиною та поставити єї, щоби парафіна розпустила ся. Від часу до часу треба фляшкою потрясати. Коли же парафіна розпустить ся, мастить ся за помочию пензлика або щіточки тою мішаниною чоботи, лиш треба уважати на то, щоби не робити того при огни або сьвітлї, бо бензина може дуже легко займити ся і готово бути нещастє. Бензина випарує дуже борзо із шкіри, а парафіна лишить ся в нїй і зробить єї не перемакаючою. Пришви досить раз помастити, але шви і місце межи пришвою а підошвою треба ще раз помастити. Шкіра буде по тім гнучка і елястична і приймає незадовго по тім дуже легко ґлянцове чорнило. Аж по довшім ужитку треба буде чоботи знов помастити парафіною.

Переписка господарска.

Т. Б. і М. К. в Пекуряві: Один фаховий пасїчник надіслав нам для Вас таку відповідь: Переваренем цукром не можна пчоли нїяк через зиму годувати, раз длятого, що цукор ферментував би і виливав ся з комірок щільників, а друга причина та, що цукор для пчоли не природна пожива і може причинити ся до всїляких слабостий і хоч би пчоли вийшли з зими, то ледви чи буде з них пожиток. Впрочім пробуйте одного пня, але раджу дуже виварювати сируп. Пчоли цукру не закриють задля его природи. — Чи оплатить ся таке зимоване? — Сумнїваю ся. В кождім случаю мід єсть дешевший від цукру. Тепер гуртовна цїна меду за кільо около 35 кр. а цукор о 10 кр. дорожший. Раджу не пускати ся на пробу, на котрій можете зле вийти, але купити собі доброго меду і давати пчолам доки ще тепло. Доброго меду можете дістати або у деяких сьвященикiв пасїчників або у учителїв. (Мід з власної пасіки як знаємо з часописий, продає о. Юліян Дуткевич в Дубю, почта Поникваі жадає за 5 кільо з пушкою 3 зр. а оплата почтова 42 кр.) На одного пня треба 8 кільо меду.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Голод на пчоли настав на Покутю. З Космача і Косова доносять, що там пчоли мали сего року дуже мало поживи і треба тепер годувати купним медом.

— Найкрасшого меду десерового з власної пасіки, придатного для всїх т. є. для здорових, хорих і дїтий продаю 1 кільо по 48 кр. В міцних бляшанках 5 кільо по 3 зр. 20 кр. франко кожда стация почтова. — П. Коропевич, емер. учитель в Іванчанах почта в місци (пов. збараский).

Надіслане.

Адвокат др. **Вітлїн** переселив ся з Золочева до Львова **ул. Сикстуска ч. 27.**

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 вересня. Президент найвисшої Палати обрахункової бар. Ґавч і амбасадор австрийский в Льондонї ґр. Ґайм, нараджували ся вчера з ґр. Туном. — Як зачувати, буде оголошена на другий тиждень на основі § 14 проча часть неполагоджених ще законів угодових.

Берлин 19 вересня. Цїсар Вільгельм виїхав вчера пополудни до Швеції.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

і длятого з власною користию помагати і Вашим інтересам. Чей тепер може вже Вам стане ясно, панно Брюер, що маю свої причини?

— Так — сказала она; — то може й правда; може бути, але побачимо.

— Побачите. Я мабуть не буду богато говорити, але треба конче все основно розповісти. Ви чей знаєте, панно Брюер, що ґр. Реджінальд то мій приятель?

— Того я не знаю, пане Керрінґтон. Знаю лиш, що Ви разом держите ся і що Ви віддавна знакомі з собою а то люди з великого сьвіта — іменно же з Вашого сьвіта — уважають за дружбу.

— Поясняйте собі мої слова, як хочете — сказав Керрінґтон, — але признайте факти. Межи мною а ґрафом Реджінальдом єсть звязь — коли Вам се слово лїпше подобає ся. Єго теперішні тїснїйші відносини до панї Дурскої разом з єго нібито преданностию для неї, стоять єму на перешкодї сповнити услівя тої звязи так, як я би то хотів. Я длятого постановив собі ті відносини розірвати. Розумієте мене?

— Розумію Вас вповні — відповіла панна Брюер.

— Зі взгляду на ті чувства панї Дурскої для ґрафа Реджінальда — а я сам кажу Вам, що він їх не варт — не можна тих відносин розірвати, щоби при тім панї Дурска не потерпіла; але можна би їх і розірвати без нїякої користи, ба серед руйнуючих обставин. Я не можу заощадити їй того болю; але єго треба конче для єї добра і для мого, ба, без него неможе й обійти ся. Але як би Ви хотїли стануть менї в поміч, то для панї Дурскої далось би з того зробити капітал, такий капітал, що мала би на цїлу свою будучність спокій і добробит.

Він замовк а панна Брюер не відзивала ся, лиш дивила ся остро на него.

Реджінальд Еверстронґ винен менї гроші, а я не можу згодити ся на то, щоби він позіставав моїм довжником. Не скажу, щоби він позичив у мене гроші, бо я їх не мав, а як би й мав, то би не позичив. Але я зробив єму прислугу, за котру він обіцяв менї заплатити, а менї потреба гроший. Але бо він їх не має і мав би їх хиба, як би оженив ся з богачкою. Він би міг з такою оженити ся, з великою богачкою — она донька купця, що торгує зелїзними товарами, і дала би жите за то, щоби називала ся ґрафинею — але він не знає, що робити і тратить час на гостинах у панї Дурскої, котрі і єму і їй лиш шкоду роблять. Шкодять їй, бо она сама себе дурить, шкодять єму, бо він тратить час а той купець готов ще випустити єго з своєї рахуби. Бо то, знаєте, панно Брюер, прості люди називають такі відносини некрасним іменем і приписують їм більшу вагу, як потреба. Коротко сказавши річ така, що панї Дурска стоїть ґрафови Реджінальдови на заваді. А що єго інтереси то і мої, то зрозумієте, що я не згоджу ся на то, щоби панї Дурска робила менї шкоду.

— Я то розумію — сказала панна Брюер так само рівнодушно, як перед тим; — але того не розумію, яку прислугу може Вам при тім всїм зробити Павлина, і що я маю при тім робити?

— Я Вам то зараз скажу — відповів він. — Ви чей мусїли то добачити, яке враженє зробила панї Дурска на свояка ґрафа Реджінальда, Данила Дарґуна.

— Я знаю, що она єму дуже сподобала ся — сказала на то панна Брюер — але від смерти єго брата тут єго ще не було. Він тепер великий богач.

— Так, він став богачем, але через то він під декотрим взглядом не змінить ся. Панї Дурска єго очарувала; я переконаний, що він би зараз завтра з нею оженив ся, як би она лиш дала ся до того намовити ся.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).